

Rajongás

„Ha valaki tanácsot kér tőlem, mit olvasson, az első, ami a nyelvemre jön: a *Rajongást*.”

Stephenie Meyer, a Twilight saga írója

*finep
selection*

Polly Shulman

P o l l y S h u l m a n

Rajongás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2009

Írta: Polly Shulman
A mű eredeti címe: Enthusiasm

Fordította: Farkas Orsolya
Szerkesztette: Szakál Gertrúd

A művet eredetileg kiadta: Penguin Group (USA) Inc., New York
Ez a könyv a G.P. Putnam's Sons-szal, a Penguin Young Readers Group
részlegének, a Penguin Group (USA) Inc. tagjával kötött szerződés alap-
ján jelent meg.

Published by arrangement with G.P. Putnam's Sons, a division of
Penguin Young Readers Group, a member of Penguin Group (USA) Inc.
All rights reserved.

Copyright © 2006 by Polly Shulman

Borítón lévő fotó:
Copyright © 2007 by John Curry

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 059 9

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve
rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a
teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan
vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást –
nem sokszorosítható.

*Anna Christinának és
Andrew-nak*

1. fejezet

*Megismerjük a Rajongót ~ Az igaz szerelem hívogat ~
Egy rejtélyes idegen ~ Ashleigh terve*

Révés olyan dolog van, ami jobban megviselhet egy értelmes embert, mint ha szeretetből és megszokásból ragaszkodik egy Rajongóhoz. Mindezt keserű tapasztalatból tudom. Legjobb barátnőm, egyben szomszédom, Ashleigh Marie Rossi egy igazi Rajongó.

Múlt nyáron Ashleigh a Wet Blanketsért volt megőrülve. Ragaszkodott hozzá, hogy menjek el vele a Külvárosi Zeneműboltba aznap, mikor megjelent az új albumuk, mert a hirdetés szerint ott ingyenjegyeket osztogattak a városbeli Blankets koncertre. Reggel tízkor indultunk, ami Ashleighnél hajnalhasadásnak számít.

– Ash – tiltakoztam –, éjfélig nem adnak jegyeket. Mit fogunk csinálni tizennégy órán keresztül?

– Ugye, nem akarsz a sor végére kerülni? Ne aggódj, pakoltam kaját. Tessék, hozd ezt! – adta ki az utasítást, miközben kihalászott egy nagy gyapjútakarót a szekrényből, és a kezembe nyomta.

– Minek ez? Legalább egymillió fok van odakint. A napon fogunk ücsörögni.

– Ezért hozzuk ezeket is! – jelentette ki, és két palack ötliteres ásványvizet lóbált meg előttem. – Wet Blankets, vagyis nedves takarók, vágod? Megfelelően leszünk öltözve, és ezek majd lehűtenek a melegben. – Kinyitotta ez egyik palackot, és megfenyegetett, hogy lelocsol.

– Ash, te örült! Tűnés! Hagyd abba! Nem fogok vizes ruhában ücsörögni a város közepén!

Nagy nehezen rávettem, hogy visszatekerje a kupakot az üvegre, de arról már nem tudtam lebeszélni, hogy elhozza a takarókat. A Külvárosi Zeneműbolt előtt leterítettük őket a járdára, és leültünk, hogy ott várakozzunk. Az emberek furcsán néztek ránk, amint ki-be járkáltak az üzletbe, én pedig a könyvembe, Jane Austen *Büszkeség és balítéleté*be tettem az arcom. Hatkor, épp mikor az izgalmas lánykerési jelenethez értem, Ashleigh apukája jelent meg szendvicsekkel. Kilenckor már más Wet Blankets-rajongók is kezdtek sorakozni mögöttünk.

Ashleigh takarói végül is kapóra jöttek, mikor tizenegy körül leszakadt az ég. Túláradó örömeiben, hogy a sors megvalósította tervezett szójátékát, Ash meghívta rajongótársait is, hogy velünk együtt keressenek menedéket a pokrócok fedezékében.

Ez a viselkedés nem volt meglepő Ashleigh-től. Általános iskolás korunkban folyamatosan szégyenkeztem a mániái miatt. Miután elolvasta *A farm, ahol élünk* című könyvsorozatot, alig tudtam visszatartani attól, hogy a virágos flanelköntösében menjen a plázába. A *Harriet-a-kém* időszak alatt, ami történetesen egybeesett a szüleim válásával tizenegy éves korunkban, két jegyzetfüzetét kellett elkoboznom, nehogy a válóperes ügyvédek kezébe kerüljenek. Mikor *Artúr király* uralta a szívet, a tanároktól kezdve a buszvezetőkön át mindenkit fennköltlen tegezett.

Ám annak ellenére, hogy az osztálytársaink akkoriban csodabogárnak tartották Ashleigh-t, tisztelték is a bátorsága és találékony-sága miatt. Őt soha semmi nem hozta zavarba. Felesleges volt ug-ratni, mert senki nem tudta megríkatni. Különcnek bélyegezték, és ez részben rám is átragadt, ugyanakkor a különcségből fakadó tekintélye is. Ashleigh-vel lógni akkoriban szinte egyenlő volt a tár-sadalmi kirekesztődéssel.

A gimnázium már más lapra tartozott. Ashleigh-nek az a tulaj-donsága, hogy ügyet sem vetett azokra, akik megbámulták és kine-vették, akkorra inkább teherré vált, mintsem előnyt jelentett volna. Persze, volt jó néhány barátnőnk – olyan lányok, mint Emily Mehan és a Gerard ikrek –, de attól félttem, ha Ash előáll még néhány olyan mutatvánnyal, mint mikor elsős korunkban kölcsönvette Michelle Jeffries táskáját egy bűvésztükhöz, és kiborította a tartalmát a női higiéniai termékek széles skálájával együtt, nem sokáig élvezhetünk megbecsülést a lányok körében. Ami a srácokat illeti – hát, abba még belegendolni is fájdalmas volt.

Egy forró délután, körülbelül egy hónappal a Wet Blankets-koncert után az ablak mellett ültem, és a napégés okozta hámlott bőrdarabkákat szedegettem le magamról, miközben a közelgő tanévről elmélkedtem. Bár Ashleigh tényleg hajlamos volt elragadtatni magát, a Wet Blanketsért rajongani tökéletesen elfogadható volt egy másodévestől, aki a Byzantium Gimibe jár. Bárcsak kirtartana még a tanév létfontos-ságú első pár hetében! Lehet vajon ekkora szerencsém?

Nyilván nem. Épp egy kielégítően nagy darab bőrt akartam el-távolítani magamról, mikor valaki megkopogtatta az ablaküveget. Felnéztem, és magát a Rajongót pillantottam meg, amint odakint ücsörög. (Kényelmi és személyes okokból nem a bejárati ajtón át látogattuk egymást, hanem átmásztunk a tölgyfán, aminek ágai

mindkettőnk ablakáig elértek.) Ashleigh hosszú fekete ruhát viselt, ami beleakadt az ágakba; ez volt a tavalyi Gólyakórus egyenruhája.

– Miss Lefkowitz! Miss Lefkowitz! Én drága Miss Lefkowitzom! – szólongatott.

Szélesre tártam az ablakot.

– Mi ez a „Miss”-ezés? – kérdeztem. – Nem kezdteél bele valami illemtanos örültségbe, ugye?

Ashleigh rám villantotta második kedvenc arckifejezését, a Felháborodással Tarkított Szemrehányást. (Az első számú kedvenc a Veszett Szikrázás volt.)

– Illemtan? – kiáltotta. – Remélem, mindig úgy viselkedem, ahogy az egy ifjú hölgyhöz illik. De kedves Miss Lefkowitzom, miért vártál oly soká, hogy megismertesd velem Miss Austen munkásságának szépségeit? Elizabeth Bennet! Jane Bennet! A senkihez sem fogható Mr. Darcy! – Meglengette az én *Büszkeség és balítéletemet*, mire a fáról lehullott néhány makk és egy-két levél.

Csalódottság lett úrrá rajtam. Hány hétre való régimódi beszéd vár ránk? És ez az én hibám is. Miközben Ashleigh körbeugrandozott a szobában, levert néhány dolgot a szoknyájával, és Austen hősnőiről meg azokról az úriemberekről áradozott, akikbe beleszerettek, végiggondoltam a helyzetemet. Azelőtt mindig Ashleigh kezdett bele valami örületbe, én pedig követtem. Most enyém lett a vezető szerep, megismertettem vele saját rajongásom tárgyát. De vajon mennyi időbe telik, míg az ő rajongása teljesen beárnyékolja az enyémet? Meg voltam róla győződve, hogy ugyanolyan erős érzéseket táplálok Jane Austen könyvei iránt, mint amit Ashleigh valaha is érzett bármelyik mániájával kapcsolatban, de az én szeretetem mély volt és csendes – épp ezért könnyen beárnyékolható. Például

én soha nem beszélnék Jane Austen nyelvén. Az értelmetlen lenne, és méltatlan ahhoz az íróhoz, akit imádok.

Megmentettem a rádiós órám, ami leborult az éjjeliszekrényről, és a zsinórján himbálózott, és közben szigorúan rászóltam magamra, hogy ne legyek ilyen hálátlan. Ashleigh soha nem habozott megosztani velem rajongásai tárgyát. Pedig bárcsak habozott volna! De nem, mindig ragaszkodott hozzá, hogy belevonjon, akármilyen unalmasnak vagy kellemetlennek is találtam egy-egy dolgot. (Katonai stratégia? Balett? Fúj, kösz nem! – Bár a cukorkakészítést és a hullóket tényleg élveztem.) Ash csak akkor engedte meg, hogy kivonjam magam egy mániájából, ha tudta, hogy nincs rá pénzem – és mikor így történt, nagylelkűen ő is ejtette a témát. Például elfojtotta magában a lovak iránti növekvő szenvedélyét, mert a szüleim válása után anyám nem tudta volna kifizetni a lovaglőleckéket. Ám Ashleigh nagylelkűsége nem csak ennyiből állt. Ha a mániája miatt bajba kerültem – mint mikor lövészárkokat ástam a kertben, tönkretéve ezzel apám barbecue-felszerelését –, rááldozta a megtakarított zsebpénzét és számtalan szombatját, hogy kiköszörülje a csorbát.

Ahogy a kicsinyességemen tűnődtem, Ashleigh egy határozott ugrással ijesztett meg. (Mindig izgatottan szokott ugrándozni, és mikor ugrik, akkor tényleg *ugrik* – különösen az utóbbi időben. Részemről alig szökkenek, akármilyen lendülettel mozdulok is meg.)

– És azt hiszem, tudom, hol találjuk meg őket! – kiáltotta.

– Mít hol találunk? – kérdeztem.

Ashleigh kiutalta az Egyáltalán Nem Figyelsz nézését, ami az örök favorit Felháborodott Szemrehányás egy változata volt.

– Nem mit! Kit! A hőseinket. Mire jó egy hősnő hős nélkül? Ahogy emlékszem, elsős körünkben aligha találtunk egyetlen

gavallért is a Byzantium Gimnáziumban. Erősen kétlem, hogy most találunk ott kettőt! Én viszont szerencsére rájöttem a megoldásra.

Ashleigh nyilvánvalóan befejezte hóbortjának kutatási szakaszát, és a tettek mezejére lépett. Most, hogy elhatározta, előad egy kétszáz éves szerelmi történetet, aminek mi leszünk a hősnői, féltem, hogy a végkifejlet megalázó lesz.

Anélkül, hogy nagyon reménykedtem volna, megpróbáltam lebeszélni.

– Azt hittem, megveted az olyan lányokat, akik meg vannak örülve a fiúkért, mint Michelle Jeffries és társai. Mindig azt mondtad, hogy a bezsongás az agyalágyultaknak való.

Ashleigh kihúzta magát, amit én nem tudtam volna megtenni, ha ott vagyok, ahol ő – az ágyamon állt –, mivel bevertem volna a fejemet a manzárdtetőbe. Ashleigh alakja talán nőiesebb volt, mint az enyém, de ő tizenöt centivel alacsonyabb volt nálam.

– Nem bezsongásról beszélek, Miss Lefkowitz – válaszolta –, hanem az Igaz Szerelemről.

Igaz Szerelem! Melyik lány nem álmodott még erről? Még a legszégyenlősebb is lelki társra vágyik – olyasvalakire, aki megérti a reményeit és félelmeit, nevet a viccein, felajánlja a kabátját, ha hidegre fordul az idő, elbűvöli a szüleit, és imádja őt szépséghibáival és mindennel együtt (mint például egy éles vonalú áll, és nyilvánvaló hiányosságok az ugrótehetség terén).

Bár erről soha nem beszéltem senkinek, még Ashleigh-nek sem, nekem is ez volt az álmom. Az én ideálom egy olyan sráctól kölcsönözte a megjelenését, akit magamban Rejtélyes Idegennek neveztem el. Csak ötször láttam őt. Először a tónál, egy szeles szombaton késő tavasszal. Egy nő kalapja lerepült a fejről, és egyenesen a víz felé szállt, mikor az idegen felkapott egy faágat a földről, és egy

merész ugrással elkapta a kalapot. Azóta kétszer láttam a parkban, egyszer gyalog, egyszer lóháton. Egyszer a Java Jailben pillantottam meg az ablakon keresztül; egy csapat fiúval volt, és mintha óriás mocharettót ivott volna. Egyszer pedig akkor találkoztunk össze, mikor kijött a könyvtárból, légkondicionáló hűtötte felhőt húzva maga után. Én befelé tartottam, és ő kinyitotta nekem az ajtót.

Azt reméltem, hogy a férfinak, akit talán egy nap imádni fogok, ugyanolyan tartása, kelleme és ugyanolyan mély gödröcskéje lesz az arcán, mint ennek az idegennek.

Ilyen titkos gondolatok mellett nem kellene meglepődnöm, hogy a barátnőm Hősökről beszél. Mégis aggódtam Ashleigh lelki békéjéért, amennyiben ő is hasonló álmokat dédelgetett. Hiszen eljöhet-e az Igaz Szerelem egy második gimnazistához, aki kórus-egyenruhát és balettcipőt visel?

– Jó, de figyelj, Ash! – mondtam. – Nem így akarsz iskolába jönni, ugye? Egyetlen srác sem fog még rád nézni sem! – Én sem, ha meglátnak veled, tettem hozzá magamban. – Nem tudnál, lécci, lécci, lécci, felvenni egy farmert?

Ahogy mindig, könyörgésem most is süket fülekre talált.

– Semmi szükségét nem látom, hogy megtárgyaljam veled, Miss Lefkowitz, mennyire illendő a Nadrág viselése egy ifjú hölgy számára. Jól tudod, hogy szerénységünk tiltja az Alsó Véhtagok formájának felfedését.

Ha tényleg szerzel egy barátot, ő sokkal többet akar majd látni, mint az Alsó Véhtagod formáját, vitatkoztam vele magamban. Szerencsére, töprengtem, van még egy hét a tanévkezdésig – ez elég idő lesz arra, hogy meggyőzzem. Legalábbis reméltem.

– És nem gondolod, hogy hívhatnál Julie-nak is? – folytattam. – Elég régóta ismerjük már egymást.

– Igazad van, legkedvesebb Júliám, valóban igazad van. Hiszen a *Büszkeség és balítélet*ben Miss Elizabeth Bennet Charlotte-nak szólítja kebelbarátnőjét, Miss Lucast, és köztünk sincs kevésbé erős kötelék, mint köztük. De kérek, kedves barátnóm, engedd meg, hogy folytassam! Ahogy említettem, úgy hiszem, ráleltem rejtélyünk nyitjára, hogy hol találjuk meg hőseinket.

– Rejtélyünk? Csak a te rejtélyed – vettem közbe.

Ashleigh a karomnál fogva megrázott, és nyelvezetébe egy kis türelmetlenség vegyült.

– Ide figyelniél végre? A *Büszkeség és balítélet*ben hol találunk a fiatalabb Bennet lányok eleven férfitársaságot? Nos, egy katonaezredet szállásoltak el az otthonuk közelében. Amennyiben követjük a példájukat, hol máshol kereshetnénk udvarlókat, mint a szomszédos egyenruhás fiatalemberek közt?

Lehetséges lenne, hogy a West Point kadétjaira utal? A West Point katonai akadémia egy magas sziklára épült, ami a Hudsonra néz, és a folyókanyarulat elrejtje a Byzantium elől. Ott bátor és fegyelmezett diákokat képeznek ki, hogy vezessék országunk nagyszerű hadseregét. A múlt évben a Byzantium focicsapatának, a Bullfrogsnak a középcsatára elutasította a Harvardot azért, hogy West Point-i kadét lehessen.

– Ashleigh, biztos csak viccelsz! Azt akarod, hogy a West Point-i kadétek után szaladgáljunk? Hiszen ők sokkal idősebbek nálunk! Kefefrizurájuk van! Még a végén hadbírótság elé állítanak minket!

Barátnóm feltartotta a kezét.

– Hallgass végig, Júlia! – mondta. – Hallgass végig! Észrevétele helytálló, a kiképzés alatt álló tisztek nem illenek tökéletesen a magunkfajta zsenge hölgyekhez. Ehelyett egy másik közösséget

javaslok, ahol egyenruhás úriembereket találhatunk, olyan úriembereket, akik fiatalabbak, mint a kadétok; hogy rövide fogjam, a Balmoral Akadémia diákjairól beszélek.

Ez a javaslat jobb volt, de csak egy fokkal. A Balmoral egy előkelő előkészítő iskola volt fiúk számára, és messze a Byzantium fölé magasodott mind földrajzi, mind társasági értelemben. A főépület, ami egykor egy udvarház volt, a város legtöbb pontjáról látni lehet, beleértve a padlásszobám ablakát is. Mikor kislány voltam, azt hittem, az egy elvarázsolt kastély, ahol egy boszorkány vagy egy hercegnő él. Most azt gondoltam, hogy a Balmoral suta fiúknak ad otthont, akiknek címert hímeztek a kabátzsebére – és ezek mind sznobok, dinkák vagy gyíkok, vagy (valószínűleg) sznob, dinka gyíkok.

– A Balmoral? Mi a terved? Fiúnak öltözünk és besurranunk? Vigyázz, még meglátják az alsó végtagjainkat!

Ashleigh szemrehányó, egyben győzedelmes pillantást vetett rám, miközben ruhája zsebéből előhalászott egy darab papírt, és csendesen átadta nekem. Egy fénymásolt újságoldal volt.

– „Könyvtárfelújítás” – olvastam. – „A Balmoral Akadémia Robert Rive Tudományos és Média Központjának széles körű felújítási munkálatainak befejezése...”

– Nem, nem az. Alatta.

– Mi? A hirdetésre gondolsz? „Balmoral Őszi Ünnepe. A Balmoral Akadémia elnöke és tantestülete örömmel látja vendégül a diákokat, öregdiákokat és vendégeiket a 97. éve megrendezésre kerülő Columbus Cotillion-on október 12-én, szombaton, 20:00 órai kezdettel. Megjelenés díszegyenruhában”. És ez miért jó? Nem vagyunk balmoralos diákok, nem vagyunk öregdiákok, és nem vagyunk a vendégeik. Minket nem hívtak meg.

– Ó, az nem számít. – Rajtakapva magát, hogy rendesen beszél, Ashleigh előlről kezdte. – Úgy értem, ez nem bír jelentőséggel. A vendégek tömegében ketten biztosan bejutnak észrevétlenül.

– Hívatlanul akarsz megjelenni a Beképzelt Iskola Dinka Bálján? Neked elment az eszed? Mi köze ennek Jane Austenhez?

– Miss Lefkowitz, biztosan belátod, hogy egy ilyen összejövetel, ahol a fiatal úriemberek díszegyenruhában jelennek meg, gyakorlottak a hagyományos táncokban, és nem szoktak ifjú hölgyek társaságához – ennél fogva kötelesek szerényen és tisztelettel bánni velünk –, az ideális helyszíne annak, hogy találkozzunk a párunkkal. Nem látod a terv tökéletes mivoltát?

Tökéletes mivolta! Ha a terv rendelkezett is ilyennel, azt biztosan nem láttam. Az én tapasztalatom szerint az olyan fiúk, akik nem töltöttek túl sok időt lányok társaságában, sokkal kevésbé tudtak viselkedni.

Ismerős anyai hang hallatszott halkán a lépcső felől.

– Mrs. Lefkowitz hív? – kérdezte Ashleigh.

– Figyelj, akárminek is szólítasz engem, anyut nem hívhatod Mrs. Lefkowitznak. Akkor sem szerette, mikor még házások voltak apával. Ha a Helen nem elég formális neked, akkor hívd Ms. Gouldnak.

– Asszonyomnak fogom hívni.

Mielőtt további észrevételeket tehettem volna, a szóban forgó személy bekopogott az ajtón.

– Gyere be! – szóltam neki.

– Szívem, én... ó, szia Ashleigh, te is itt vagy? Csak kíváncsi voltam. Azt hittem, ugrándozást hallok, de nem láttam bejönni senkit.

Ashleigh-t és engem mindig megdöbbsent, hogy a szüleink ennyi év alatt egyszer sem vették észre, mire használjuk a fánkat.

– Jó napot, asszonyom! – válaszolta Ashleigh.

– Bocsánatodért esedezem, Sir Ashleigh. Magam is a napok legcsodálatosabbikát kívánom neked. Illetve az estékét. Ölt ma kegyed sárkányt?

Ashleigh túl zaklatottnak tűnt ahhoz, hogy válaszoljon. Én vettem pártfogásba az ügyét.

– Anyu, évekkkel le vagy maradva.

– Ohó, évekkkel lennék lemaradva? – szólt beleegyezően. – Mi az, ami elárult vala – a nyelvten? Esedezve kérlek, bocsáss meg a te öreg, régimódi mamácskádnak! Túl nehéz lépést tartanom a tinilét legújabb vívmányaival. Vacsoraidő van, szívem. Ashleigh, téged is szívesen látunk.

– Köszönöm, asszonyom, de nem voltam tisztában az idő illetén múlásával. A szüleim már bizonyosan várnak rám. Isten önnel! – A Rajongó pukedlizett az anyám előtt, majd könnyedén leszaladt a lépcsőn, és távozott.

2. fejezet

Tanácsot kérek ~ Családi jelenet ~ Táncórák

Másnap kedd volt, amit a Lefkowitz és Gould háztartásokban Apa Napjaként tartanak számon. Örültem neki. Na persze nem azért, mert arra vágytam, hogy apámmal töltssem az időt; feszült volt a kapcsolatunk, mióta elhagyta anyut és engem az Ellenállhatatlan Könyvelőért (bár jobban szereti, ha „Amy”-nek hívom). Inkább azért örültem, mert szükségem volt a szomszédjuk, Samantha Liu tanácsára. Ő a legértelmesebb ember, akit ismerek.

Amikor meglátogatom apát és „Amyt”, gyakran átmegyek Samanthához is. Apáink gyerekorvosok, közös rendelőben dolgoznak, és közösen ültettek sövényt a hátsó udvarban; Samantha édesanyja allergológus, a sövény persze az övé is, de ő egy másik rendelőben dolgozik. A hosszú biciklizés közben, míg átértem, elég időm volt átgondolni Ashleigh örült tervét. Bár apám és mostohaanyám nem várt vacsora előtt, korán indultam, mert azt reméltem, Samantha ráér egy kicsit beszélgetni. Néhány dolgot jobb személyesen megvitatni – főleg annak a dolgát, aki csak egy fányi távolságra

lakik tőlem. Ashleigh és én időről időre akaratlanul is kihallgatjuk egymás telefonbeszélgetéseit.

Szerencsém volt, Samantha otthon volt. Mikor egy-egy gyömbérsörrel a kezünkben kényelmesen elhelyezkedtünk Liuék függőágyában, kiöntöttem a szívem.

– Oké, Sam, izzítsd a tanácsosztogató masinát! – esdekeltem.

– Mi a baj? Megint mostohás gondok?

– Nem... legalábbis még nem. Már egy hete nem láttam „Amy”.

Most Ashleigh van soron.

A név hallatán Samantha gyengéden, hunyorogva elfintorodott. Mindig meglepődöm rajta, hogy ők ketten ennyire kedvelik egymást. Samantha több mint egy évvel idősebb, és legalább egy évezreddel érettebb. Ashleigh, különként szerzett hírneve megakadályozza, hogy a gimnázium felsőbb köreibe emelkedjen, akkor sem sikerülne neki, ha akarná. Viszont Samantha tornász, igazi szépség, tavaly ő volt a másodikosok elnöke, emellett a híresen jóképű Zach Liu húga, aki annak ellenére, hogy tavaly érettségizett, még mindig a lányok többségének álma. Valójában Samantha társasági helyzetét nagyon is jól példázza az, hogy megengedheti magának, hogy barátságosan viselkedjen egy olyan furcsa lánnyal, mint Ashleigh (vagy mint én, ahogy gyakran gondolom). Samantha mégis lojális, és bár ügyesen mesterkedik, alapvetően kedves is.

– Most mit csinált? – kérdezte. – Hadd találjam ki: a fürdőkádadba telepítette a tengericsillag-gyűjteményét? Feltárt egy smaragdbányát a pincétek alatt, és most attól félsz, hogy összedől a ház? Nem, várj, már tudom: úgy döntött, Martha Washingtonnak öltözve jár iskolába.

Hát csoda, hogy Samantha annyira sikeres, ha ilyen megérzései vannak?

– A probléma első részét a gyökerénél ragadtad meg – válaszoltam. – Na, jó, a tövénél. Nem Martha Washington, hanem Jane Austen, bár eléggé hasonlítanak egymáshoz. Jane Austenhez nem tartozik rizsoporos paróka, ezért talán ő egy fokkal jobb. Ash csak hosszú szoknyát hajlandó felvenni. Se farmert, se másmilyen nadrágot. Nem akarja, hogy meglássák az „alsó végtagját”.

– Te szegény! Gondolom, próbáltad ésszerű érvekkel meggyőzni. Mondtad neki, hogy senki nem fog mellé ülni osztályfőnökin, meg hasonlók?

– Mikor hallgatott Ashleigh az ésszerű érvekre? Különben pedig úgymond tudja, hogy én mellé ülök.

– Hát lehet, hogy idén nem ugyanott lesz osztályfőnökökitek, de megértem az álláspontodat. És a könyörgés sem működött, igaz?

– Persze hogy nem.

– Nem tudnád valami új hóbort felé terelni? Mondjuk, hogy szurkoljon a focicsapatnak, vagy ilyesmi?

Elmosolyodtam, ahogy elképzelttem, amint Ashleigh a focicsapatnak szurkol.

– Sajnos, ez új hóbort. Tegnap kezdődött. A Wet Blankets helyett.

– Akkor csak alkudoznod kell vele. Mondd, hogy csak akkor vagy hajlandó megtenni valamit, amit kér tőled, ha normális ruhákat vesz fel. És lehet, hogy közben találsz valami köztes öltözetet, ami mindkét korszakhoz illik. Hosszú fekete vagy indiai mintás szoknya, ilyesmi. Így ugyan nem lesz menő, de elmebetegnek sem fogják nézni. Mondok valamit. Ha hétféig nem tudsz kitalálni semmilyen hatásos fenyegetést, szólj nekem, és én majd ráveszek pár lányt a tornászcsapatból, hogy hétfőn jöjjenek hosszú szoknyában, így nem Ashleigh lesz az egyetlen.

Ez aztán a nagylelkű ajánlat! Senki, még a pletykára legéhesebbek sem hibáztathatnak egy másodikost, amiért úgy öltözik, mint a tornászok, a Byz gimi legsikeresebb atlétái. Tavaly a lányok kétszer annyi aranyérmét szereztek, mint ahány meccset a foci- és kosárcsapat együttvéve megnyert. Ők voltak az iskola büszkeségei, és ők diktálták a divatot.

– De a legrosszabb részt még el sem mondtam – folytattam. – Ashleigh azt tervezi, hogy besurran a Balmoral Akadémia báljára, és engem is magával akar vinni.

Samantha helyeslően feltartotta a gyömbérsörét.

– Meg is van a megoldás! Mondd neki, hogy csak akkor mész vele, ha felhagy a furcsa öltözködéssel.

– Ez kizárt, Sam! Azt akarod, hogy besurranjak egy bálra a Beképzelt Iskolába? Meghálnék a szégyentől.

– Fogadd el, Julie! Te is tudod, hogy végül úgyis elmész. Ashleighnek nem tudsz nemet mondani. Most legalább valami hasznod is lehet belőle.

Akármennyire nehezemre esett is beismerni, igaza volt. Megittam a gyömbérsört, megköszöntem a tanácsot, és átmentem apámhoz.

Miután befejeztük a gránátalmaszósban pácolt, grillezett csirkemellből és narancsos vinaigrette mártással nyakon öntött diós spenótsalátából álló vacsorát – a mostohaanyám ügyes szakács, még ha kissé rátarti is –, Ashleigh hívott. Valami hírféle miatt csörgetett meg.

Azt mondtam neki, majd holnap megbeszéljük, és gyorsan letettem. Az Ellenállhatatlan Könyvelő elítéli, ha a tinik telefonálnak.

És Ashleigh-t különösképp elítéli. Miután kiszakította apámat a korábbi rendetlen életéből, Amy szeretné elsimítani és rendbe szedni az egyetlen olyan dolgot, amit apa nem tudott teljesen maga mögött hagyni: engem. Amy szemszögéből Ashleigh a rendetlen világhoz tartozik. Sokkal jobban kedveli Samanthát, és mindig őt hozza fel példaként, mint ideális tinilányt. Bár az érzés nem kölcsönös, Samantha mindig azt mondja, hogy őrizzem meg a békés állapotot a mostohaanyámmal. Ezzel ellentétben Ashleigh-nek ami a szívéen, az a száján, és arra biztat, hogy én is ilyen legyek.

– Ashleigh telefonált, drágám? – kérdezte Amy. – Szeretném, ha megkérné az a lányt, hogy ne hívjon a családi idő alatt. Apád és én csak néhány értékes órát tölthetünk veled hetente. Azt gondolom, óriási tapintatlanság a barátnőd részéről, hogy ezt nem tartja tiszteletben.

Ja, egyetlen értékes percet sem vesztegetnél el, hogy engem piszkálj, vagy a barátaimat kritizáld. Ez az, amit *nem* mondtam Amynek. Ha félretennék egy dollárt minden olyan megjegyzésért, amit megtartok magamnak, megalapíthatnám a Mostohacsalád Békédíjat, ami az én vágyálomszerű verzióm a Nobelre, és ezt minden évben az kapná, aki a legnagyobb önuralomról tesz tanúbizonyságot családi körben. Azt különösen igazságtalannak tartottam, hogy hiába mondtam le arról az örömről, hogy beszéljek Ashleigh-vel, ugyanúgy meg kellett hallgatnom a mostohaanyám panaszáradatát, mintha legalábbis órákig lógtam volna a telefonon.

– Egyetértesz, Steve? – kérdezte a mostohaanyám.

– Hm? Igen, persze – válaszolta apám, aztán felállt, és elindult a dolgozószobája felé. Útközben megállt, és megcsókolta a felesége feje búbját. – Szeretem nézni, hogy életem két kedvenc lánya együtt van. Ti csak maradjatok itt, pihenjetelek, kapcsolódjatok ki!

Megvártam, míg az ajtó becsukódik mögöttem, aztán fogtam a táskámat, és az emeleti „szobám” felé vettem az irányt, amin az EK varrógépével osztottam. Mivel Amynek mindig volt valami ürügye, hogy benyithasson, a szoba egyáltalán nem volt meghitt, és közel sem éreztem a sajátomnak. Ennek ellenére ott legalább egyedül lehettem.

– Hová mész, drágám? – kérdezte Amy.

– Leckét írni.

– Hogy lehet leckéd, ha az iskola csak egy hét múlva kezdődik?

– Nyári olvasmány – hazudtam. (Már júniusban befejeztem a kiadott könyvet, *A legyek urát.*)

– Tényleg? Mit kell olvasnod? Nézzük – mondta Amy a könyvmért nyúlva. – Ó, te szerencsés lány! Jane Austen: *Értelem és érzelem*. Imádtam azt a könyvet. Ő a kedvenc íróm. Az apád és köztem lévő románcot mintha egyenesen Austen írta volna.

Persze, mintha Jane Austen írt volna cikis cselszövőkről, akik ellopják mások férjét, de ezt nem mondtam ki hangosan. Megjutalmaztam magam egy képzeletbeli dollárral, amiért visszatartottam a megjegyzést, összesen két dollárra tornázva fel az esti termést, és felmenekültem az emeletre.

Mikor másnap reggel hazaértem, beosontam a szomszédba, hogy megtudjam a híreket. Ashleigh még mindig aludt, ezért megcsiklandoztam a lábujjait, mire elkezdett nyafogni.

– Juniper, tűnés! – kiáltotta, összetévesztve engem a kismacská-jával.

Próbáltam rejtegetni igazi kilétemet, így nyávogtam, és tovább csipkedtem a lábát. Ashleigh vakon csapkodott, azonban elég

gyorsan felhagyott vele, kinyitotta a szemét, és az Emberi Faj tagjaként azonosított.

– Ja, te vagy az. Miért keltél fel ilyen korán? Hány óra?

– Már rég elmúlt a denevérek lefekvés ideje. Kelj fel, lustaság! Ashleigh a párnájába temette az arcát.

Szeretem a reggelt. Ez az egyetlen olyan időszak, mikor az én lelkesedésem túlszárnyalja az övét.

– Jól van, gondolom, akkor nem akarod elmondani, mi a nagy újság – mondtam, és tettetve az ablak felé indultam. Ez felrázta. Kipattant az ágyból, vagy, hogy pontosabb legyek, kicsivel nagyobb sebességgel ült fel, mint ahogy egy nárcisz bújik elő a nedves földből márciusban. Teljes húsz percig tartott, míg magára öltött egy érdekes ruhából álló válogatást, valamint felvette austeni modorát.

– Fáradjunk át a te lakrészedbe, ahol több hely áll rendelkezésünkre, kedves Miss Lefkowitzom...

– Úgy érted, hogy kedves Julie-d...

– Nagyon helyes, legkedvesebb Júliám... Fáradjunk át a te lakrészedbe, ahol több hely áll rendelkezésünkre.

– Mihez kell több hely? – kérdeztem, miközben kimásztam az ablakon. Ashleigh követett. Szobáink többé-kevésbé ugyanakkorák, de hóbortjai következtében Ashleigh jóval több holmit halmozott fel, mint én. Különösen egy óriási papírmásé sárkány hajlamos fejbévágni az embert, ha az illető úgy próbál átsétálni a szobán, hogy előtte nem néz körül. Hát, engem így is, úgy is fejbe vág.

– Táncórákhoz, Hamupipőke – magyarázta a barátnóm, míg bekúszott az ablakomon, és az ágyamon landolt. – Ha Hölgyekhez illő méltósággal akarjuk teljesíteni vendégi kötelezettségeinket, el kell sajátítanunk a megfelelő tánclépéseket. Van egy könyvem –

mondta, azzal megütögette vele a párnát –, ami azt ígéri, megtanít Terpszikhoré művészetére.

– Azta! Azt akarod, hogy egy olyan könyvből tanuljunk táncolni, aminek az a címe, hogy *A tepsiskrumpli művészete*? Elgurult a gyógyszered?

– Nem tepsiskrumpli, Terpszikhoré. Terpszikhoré a tánc múzsa-ja. Ő lehel életet a táncosok lábába, miközben azok végrehajtják kecses mozdulataikat. – Szemléltetés gyanánt meglengette a karját; a mozdulatot csörömpöléssorozat követte. Szerencsére nem törött el semmi.

– Nagyon kecses – mondtam, ahogy visszatettem a lámpát az asztalomra. – Jól van, szóval azt akarod, hogy egy olyan könyvből tanuljunk táncolni, aminek az a címe, hogy *Terpszikhoré művészete*?

– Nem, nem. A „Terpszikhoré művészete” pusztán a könyv tartalmára utal. A kötetnek az a címe, hogy *Tánc*. Pontosabban *A tánc és szerepe az oktatásban és a társasági életben, új útmutatóval, egyben teljes kalauzzsal a Cotillionhoz* (füzértánc), 250 tánclépéssel. Allen Dodworth írta. 1888-ban adták ki New Yorkban. Új, kibővített változat.

– Nem érdekel, mi a címe, könyvből nem lehet megtanulni táncolni.

– Dehogynem! 250 ábra van benne az egyes tánclépésekről. Látnod? – Azzal kinyitotta a könyvet, hogy megmutassa.

– „Negyvennyolcas. A Hűtlenek” – olvastam. – „Három pár. Falanxba rendeződnek a vezető pár mögött; az első úr megfordul, bal karját könyéknél átfűzve a mögötte lévő úrnak nyújtja, akivel helyet és partnert cserélnek; ezt követően zavartalanul halad tovább az utolsó hölgyhöz; mikor eléri az utolsót, a második úr, aki addigra a falanx vezetője lett, végrehajtja ugyanazt a figurát, és így tovább,

míg mindenki vissza nem tér a helyére; ezután keringő következik.”
Hát ez legalább annyira világos, mint a dobostorta receptje.

– Butaság, ez tökéletesen egyszerű! Az első úr erre jön, aztán a második úr arra megy, aztán megfogja a hölgy karját, és erre jönnek, közben a harmadik úr arra megy, és a hölgy erre jön, és a másik pár is ugyanazt csinálja, azután mindenki táncol. Gyere, próbáljuk ki, mókás lesz!

Felkaptam a lámpát, és ismét visszatettem az asztalomra.

– Ebben a táncban három pár szerepel – mondtam. – Talán olyannal kellene kezdenünk, ahol csak egy pár van. – Elkezdtem lapozgatni a könyvet. – Itt a Galopp, a Rakett, az Esmeralda (vagy háromlépéses polka), a menüett, a Lancers, a francianégyes. Ugye tudod, hogy manapság senki nem táncolja ezeket? Jobb lenne, ha foxtrottot és twistet tanulnánk. Vagy csak találjuk ki, hogyan tekergőzzünk méltósággal.

– Foxtrott? Fúj! Elizabeth Bennet és Fitzwilliam Darcy soha nem járták azt a táncot. Az huszadik századi.

– És miből gondolod, hogy az Esmeraldát táncolták? Ezt a könyvet 1888-ban adták ki, a *Büszkeség és balítélet* meg hetvenöt évvel korábban játszódik.

– Jó, talán az Esmeraldát nem – mondta Ashleigh –, de mindig a Lancersről beszélnek benne. Tanuljuk meg azt!

– Rendben, legyen a Lancers! Az mindig népszerű a menők körében. A srácok egymást taposták, annyira igyekeztek a táncparkettre, mikor elkezdték játszani a tavalyi diákbálon.

Ashleigh rám lövellte a Megvető Pillantást. Egyik kezébe véve Mr. Dodworth kötetét, elkezdte hangosan olvasni a menüett utasításait, közben peckesen járkált fel-alá a szobában. Harmadszorra is visszatettem a lámpát a helyére. Kicsit behorpadt, de a körte séretlen maradt.

Ekkor anya dugta be a fejét az ajtón.

– Felteszem, Ashleigh van itt – mondta. – Szia, Ashleigh. Érdekes... Soha nem hallom, mikor bejössz. Előttetek valamit?

– Semmi lényegeset – biztosítottam.

– Ó, Ms. Gould! Pont Önt kívántam látni! Tegye meg nekünk azt a szívességet, hogy oda áll, asszonyom! – kiáltotta Ashleigh, könnyökénél ragadva meg anyámat. – Párok híján vagyunk. Szívesebben lenne Úr, aki egy képzeletbeli Hölggyel táncol, vagy inkább egy Hölggy képzeletbeli Úrral?

– A hölggy a képzeletbeli úrral, azt hiszem... egyébként is így állnak a dolgok, úgyhogy nem kell nagyon képzelődnöm – mondta anya. – Mit táncolunk?

– Menüettet – válaszolta Ashleigh, és megmutatta anyunak a könyvet.

– Nem gondoljátok, hogy zenére könnyebb lenne? – javasolta anya, majd felém fordult. – Szívem, szaladj és hozd fel a Mozart vonósnégyeseket az ebédlőből...! ...és hozz pár Strauszt is, arra az esetre, ha keringőzni akarnánk! Ashleigh, segítesz odébb tolni az asztalt? Ha a falhoz állítjuk, talán nem ütköztök bele folyton.

Jó ötlet volt anyutól, hogy átvette az irányítást. Kiderült, hogy kitűnően táncol. Ki gondolta volna? Időről időre be kellett húznunk a nyakunkat, mikor a forgás miatt túl közel kerültünk a manzárdtetőhöz, de megtanultuk a három alapvető lépést: a sétát, a csúszkát és a balanszot. Utána azt gyakoroltuk, hogyan kapcsoljuk össze őket a francianégyes különböző lépéseivel. Újabb meglepetésben volt részem: kiderült, hogy ez nem más, mint egy kevésbé dinka körtánc. Kipróbáltuk a menüettet, ami kicsit bonyolultabb, és a keringővel fejeztük be a leckét.

– Meg is vagyunk – mondta Ashleigh, miután anyám elment.
– Most már valóban felkészültünk a Balmoral-bálra, ahol én, mint Elizabeth Bennet, megtalálom szívem szerelmét, az én Mr. Darcymat. És te, mint Jane Bennet, megtalárod a te Mr. Bingleydet.

Magamban zsörtölődtem. Azt még megértettem, hogyan azonosul Ashleigh Elizabeth Bennettel, ezzel az élénk eszű fiatal hölgygel, bár nekem inkább olyannak tűnik, mint Elizabeth egyik szeleburdi húga. De egy kicsit sértett, hogy engem egy kalap alá vesz az unalmas Jane-nel, aki a másodosztályú Mr. Bingleybe szeret bele. Bár Bingley jó szándékú és jómódú, feleannyi esze és tizedannyi kisugárzása sincs (nem beszélve a jövedelméről), mint a büszke és jóképű Mr. Darcynak, Elizabeth udvarlójának. Az pedig, hogy Ashleigh-nek kellene lecsapnia Mr. Darcyra, duplán tisztességtelennek tűnt, ha meggondoljuk, hogy én adtam a kezébe a könyvet. De elnyomtam a dühömet, és tárgyalásokat kezdtem arról, hogy besurranok vele a bálba, ha cserébe megígéri, hogy az iskolában úgy fog öltözni, mint egy normális emberi lény.

3. fejezet

Báli ruhák ~ *Lábbeli* ~ *Bazárok* ~ *Egy álarcos ember*

Következő feladatunk az volt, hogy megfelelő ruhákat találjunk a bálra. Szerencsére kéznél volt a segítség: anyám boltja, ahol olyan ízléses holmikát árul, mint az üdvözlőlapok, a teáscsészék, a méhviasz gyertyák és – ami a legfontosabb – a patinás ruhák.

Mielőtt apám elment, a Helen Kincsei a társalgónkat foglalta el, és anyám hobbijául szolgált, antik zsámolyokat és potpourrit kínálva a hétvégen idelátogató boszorkáknak. A bolt most az egész földszintet elfoglalja, még a konyhában is arrébb kell löknöm egy doboznyi illatosított szappant, ha hozzá akarok jutni egy hagymához.

Azonban a Helen Kincsei a terjeszkedés ellenére sem egy anyagi siker. Mielőtt hozzáment volna apához, anyu festő, rajztanár és pincérnő volt, amiből egyértelműen kiderül, hogy jóval kevesebb az üzleti érzéke, mint a művészi. A Helen Kincsei csak annyit hoz, amennyi fedezi a kiadásainkat – vagyis ha a tartásdíjat is beleszámítjuk.

Ashleigh és én azzal töltöttük az iskola előtti utolsó két napot, hogy segítettünk anyának a boltban: válogattunk, leltároztunk,

és az el nem adott nyári holmikat ősziekre cseréltük. Anyu cserébe felajánlotta, hogy választhatunk magunknak egy-egy patinás ruhát.

Ashleigh addig kotorászott a ruhák között, míg elő nem húzott két egyforma, bolyhos rózsaszín micsodát, amit egy néhai menyaszszony erőltetett a koszorúslányaira.

– Hát nem tökéletesek? – kiáltotta Ash.

Dühbe gurultam.

– Nálad elmentek otthonról? Épp elég rossz az is, hogy besurrunk a bálra. Nem vagyok hajlandó bohócruhában menni.

– Bár talán kissé rózsaszínebbek, mint az kívánatos lenne, ezek a ruhák egyszerűek, és az alkalomhoz méltóak – hártott Ashleigh. – Van jobb ötleted?

– Mit szólsz valami blúzhoz és a hosszú, fekete kórusszoknyához?

– Elképzelhetetlen! Nem illik az ünnepélyes alkalomhoz.

Miközben vitakoztunk, eszembe jutott, hogy még mindig van egy ki nem pakolt ládánk anyu egyik birtokfelszámolásáról. Kinyitottuk, és aranybányára bukkantunk: régi ruhák voltak benne mindenféle árnyalatban és méretben.

Én egy ujjatlan, ezüstszürke szaténruhát választottam, ami illett a szemem színéhez, és kiemelte a hajam aranyszínű árnyalatát. A ruhán olyan redők és hajtások voltak, amelyeneket a klasszikus szobrokon lehet látni; most az egyszer kecsesnek látszottam, nem soványnak. Csillogó strasszkövek emelték ki a kulcsöntő vonalát. A szürke jól illik a hüvelykujjamon hordott szerencsét hozó gyűrűm fekete ónix kövéhez, gondoltam.

Ashleigh egy mélyvörös selyemruhát talált magának a susogós fajtából, aminek szoros dereka, mély V-alakú kivágása és bő szoknyarésze kihangsúlyozta az alakját. A vörös jól illett fekete göndör

hajához és sötét szeméhez. Mindketten választottunk köpenyt is, az enyém szatén, hogy menjen a ruhámhoz, az övé kasmír, fekete prémmel szegélyezve, ami kicsit hullott.

Egy probléma viszont még megoldásra várt: milyen cipőt vegyünk fel. Én olyan sokat nőttem a nyáron, hogy még az edzőcipőm is szorítani kezdett. A régi lapos talpú alkalmi cipőim, amelyek dedósak és kopottak voltak, szerencsére nem jöttek rám. Ami Ashleigh-t illeti, ő múlt hétfőig elég fiús lány volt, és soha nem hordott női cipőt. Bár találtunk néhány patinás darabot anyu dolgai közt, egyik sem volt jó ránk.

Egyértelműen új cipőre volt szükségünk.

– Kérjük meg anyukádat, hogy vigyen el minket a plázába szombaton – javasoltam. – Az enyém nem hagyhatja ott Helen Kincseit a hétvégén, mert akkor jönnek a legtöbben.

Meglepetésemre Ashleigh tiltakozott.

– Hosszú szoknyát fogunk viselni, ahogy hölgyekhez illik – mondta. – Senki nem látja majd a cipőnket.

– Meglátják, ha táncolunk – mutattam rá.

– Akkor nem, ha kellő méltósággal táncolunk – válaszolta Ash.

Méltósággal? Ashleigh? Nevetséges elgondolás. Ashleigh viselkedése nyugtalanított. A vásárlás talán nem a kedvenc időtöltésünk, de azért elvagyunk vele, és most nagyon is szükségesnek tűnt. Egy kis próbálkozás után azonban rájöttem, mi tartja vissza: az együttérés. Ashleigh laza, engedékeny és tehetős szülei mindennel ellátták egyetlen gyermeküket, amire csak szüksége volt, és rengeteg olyan dologgal is, amihez egyszerűen csak kedve szottyant. Az én helyzetem sokkal bonyolultabb volt. Anyu megadná azt, amire szükségem van, ha kérném, de utálok kérni, mert tudom, hogy a költségvetésünk megszenvedné. Viszont apámnak rengeteg pénze van, de

utálok kérni tőle. Nemcsak azért, mert túl büszke vagyok, hanem azért is, mert nem akarom, hogy azt gondolja anyuról, hogy ő élehetetlen. És ami a fagyizóban végzett nyári munkámért járó fizetiséget illeti, azt a pénzt sokkal égetőbb ruházati szükségletekre tettem félre.

Ashleigh az irántam érzett hűsége miatt habozott új cipőt venni, mert tudta, hogy én nem engedhetem meg magamnak. Meghatott vele, de arra biztattam, hogy gondolja át a dolgot. De hát Ashleigh, az Ashleigh, és hajlíthatatlan.

– A probléma egyértelműen túlnő rajtunk – jelentette ki. – Felőbb Hatósággal kell tanácskoznunk. Hívd fel Samet!

– Tudom, hogy ez nem fog neked tetszeni – kezdte Samantha, mikor végre elértem a mobilján –, de a megoldás Amy. Bőven van pénze, és tökéletes az ízlése. Ne hagyj veszni a jó öreg szülői bűntudatot! Ha az én apám hagyta volna el anyámat egy fiatalabb nő miatt, nekem minden lábujjamra lenne egy Pradám. Kérd meg Amyt, hogy vigyen el titeket cipőt venni, és mondd neki azt, hogy Ashleigh ötlete volt! El lesz ragadtatva... és talán jobban megkedveli majd Ashleigh-t is. Így két legyet ütssz egy csapásra. Holnap én is a plázába megyek, hogy egyenruhát vásároljak a tornászcsapatnak. Ha ugyanakkor mentek, utána engem is hazahozhattok.

Arra kértem Amyt, hogy Ashleigh-ék háza mögött vegyen fel minket szombat reggel, mert nem akartam, hogy anyu meglássa apa kocsiját. Anyunak nem említettem, hogy Amy is jön, csak annyit mondtam, hogy vásárolni megyünk Ashleigh-vel.

Mostohaanyám és barátnőm a legjobb formáját hozta. Amy mindkettőnket drágámnak nevezett, és csak kétszer szólt rá Ashleigh-re, hogy vegye le a lábát az ülésről. Ash a maga részéről fáradságot nem kímélve támogatta az ügyemet, és nyíltan csodálta Amy ízlését, dicsérte a frizuráját, a táskáját, a cipőjét és a napszemüvegét. Csak akkor hagyta abba, mikor keményen bokán rúgtam.

A beszélgetés először feszült volt, egy-két mondat után minden téma elhalt. A dolgok csak akkor élénkültek fel egy kicsit, mikor Ashleigh a madarakat kezdte szemlélni, és rámutatott – az ő állítása szerint – egy vörös farkú sólyomra, egy pár vadászsólyomra és egy fehér fejű rétisasra. Szerintem egy varjút, egy vadkacsapárt és egy sirályt látott.

– Sirály? Fúj! Mit csinálna egy sirály ilyen messzire a tengertől?

– Feljönnek a Hudsonon. Már milliószor láttad őket.

– Már rég magunk mögött hagytuk a Hudsonot. Azt hiszed, nem ismerem fel Nagyszerű Államunk Nemzeti Madarát? Nézd, megint ott van!

Amy nem hagyta belerángatni magát a vitába.

– Én nem tudom, lányok – mondta, mikor kikértük a véleményét. – Nem láttam. Az útra kell figyelnem.

Mindannyian megkönnyebbültünk, mikor odaértünk a plázához, ahol a Tini Bazárban kezdtük a keresést. (Na jó, nem igazán ez a neve, de miért adnék nekik ingyen reklámot azok után, hogy az utolsó három cucc, amit ott vettem, szétesett mosás közben? És egyébként is miért kell minden boltot Bazárnak, Raktáruháznak, Plázának vagy Depónak hívni? Ki akarná egy depóban venni a ruháit?)

A vásárlás Amyvel egyáltalán nem olyan volt, mint Ashleigh-vel vagy anyuval. Mi szeretünk elidőzni és nevetgélni, hogy aztán megvegyünk legalább egy olyan butaságot, amit később vissza kell vinni,

mikor a józan eszünk visszatér. Mégis, legalább annyira csodáltam Amy hatékonyságát, amennyire kirázott tőle a hideg. Az Ellenállhatatlan úgy kapkodta le a cipőket az állványról, mint ahogy a bűvész rángatja ki a nyulakat a kalapból. Az ő javaslatára egy ezüstszürke magas sarkút választottam, amiről tudtam, hogy csodálatosan illik majd az ezüst ruhámhoz. Ashleigh pirosat akart, de beleegyezett, hogy feketét vegyen.

Amy vett nekem pár nadrágot is, rosszállóan rámutatva, hogy jó néhány centit nőttem, mintha legalábbis én tehetnék róla. Úgy tűnt, pontosan tudja, mi előnyös és mi jó rám, anélkül, hogy ránézett volna a címkére. Cipőjének túsarka úgy pattogott a linóleumpadlón, mint ujjbegyek a billentyűzeten. Rekordidő alatt felöltöztetett a téltre.

– Jól van, lányok, van egy időpontom a manikűröshöz – mondta, mikor mindennel végeztünk. – Gyertek értem egy óra múlva! És jusson eszetekbe, hogy megígértük Samanthának is, hogy hazaviszük. Hívjatok a mobilomon, ha szükségetek van rám! Be van kapcsolva a telefonod, drágám? Mulassatok jól! – mondta, és homlokon csókolt. Elfojtottam egy rándulást, és integettem, amint a Hatékonyság Démona kicsattogott a látószögemből a szökőkút mögött.

Ashleigh és én a következő órát azzal töltöttük, hogy vidáman vándoroltunk bazárról bazárra. A Cukorkabazárban felügyelőset játszottunk; ezt Ashleigh találta ki évekkkel ezelőtt, és az a lényege, hogy az egyik játékosnak bekötik a szemét, a másik pedig odavezeti a cukorkatartókhoz, a bekötött szeműnek pedig hét ízt kell egymás után azonosítania.

Miután onnan kirúgtak minket, átmentünk a Játékbazárba, ahol Ashleigh azzal nyaggatta a személyzetet, hogy árulják el a huszonegyes, a kaszinó, a lottó, a pikét, a whist és a máriás hivatalos

szabályait. A figyelmes Jane Austen-olvasó felismeri, hogy ezek azoknak a kártyajátékoknak a nevei, amiket Miss Austen regényhősei játszottak.

A Játékbazár személyzete szemmel láthatóan nem rajongott Jane Austenért.

Miután ők is kirúgtak minket, a Könyvbazárba vonultunk vissza, ahol a változatosság kedvéért megengedték, hogy kedvünkre böngésszünk a könyvek között. Ashleigh megvette magának a *Büszkeség és balítéletet* és a *Szerelem és barátságot* is, ami Jane Austen legelső regénye volt, akkor írta, mikor annyi idős volt, mint mi most, és még nem volt olyan jó a helyesírása.

Utána Ash videojátékozni akart. Az idegeimet féltve inkább elmentem megnézni, hogy Sam odaért-e már a találkozóhelyünkre, a Sportbazárba.

Pont akkor láttam meg, mikor elköszönt a csapattársaitól. Még megpillantottam izmos hátukat, ahogy tovasmasíroztak.

– Ó, szia – köszöntött Samantha. – Hol van Ashleigh és Amy?

– Ash a játékteremben, földönkívüliekre lövöldöz vagy ellenséges katonákra, vagy horgászik, vagy ilyesmi. Itt lesz, mihelyt kifogyott a negyedolcsisokból – válaszoltam. – Az EK vörösre pingáltatja a karmait. Szerintem el akart szabadulni Ashleigh közeléből.

– Ó, te szegény! Súrlódás?

– Nem olyan rossz, tényleg. Udvariasak voltak.

– El tudom képzelni.

– Az a jó az egészben, hogy ha Ash nem jött volna, talán még most is az EK-hoz lennék láncolva, és a Családi Órák valami borzalmas, lányok-egymás-közt verzióját élném át. Mi a fene van ezzel a nővel?

Sam együtt érzően nézett rám.

– Egyértelmű: anyáskodik. De tudod, miért csinálja ezt, nem?

– Nem igazán – válaszoltam. – Nem hülye... nem látja, hogy nem kedvelem? És ő sem kedvel engem. Azt hiszi, hogy ezzel örömet szerez apámnak, vagy csak engem akar kínozni?

– Talán egy kicsit. De szerintem inkább az a baja, hogy nagyon szeretne gyereket, és attól fél, hogy neki nem lehet. Azt hiszi, csak te jutottál neki.

– De gáz – mondtam. Nem tudtam eldönteni, mi a rosszabb: Amy gyerekpótlékának lenni, vagy hogy legyen egy kis féltestvérem, akinek Amy a másik fele.

Sam témát váltott.

– Figyu! Ha már a gáznál tartunk, akarsz látni valami vicceset? – Gyapjú- és spandexfolyosókon vezetett végig. – Van itt néhány egyenruhaminta, ami biztos, hogy legalábbis a húszas évekből való. Idenézz! – kiáltott, és feltartott egy puffos ujjú, rakott szoknyás mezt. A szoknyájára egy fodros térdnadrágot tűztek. – Milyen szadista edző vetetné fel ezt a csapatával?

Néhány percig egymást cukkoltuk, hogy melyikünk próbálja fel a legrondábbat. Azonban mikor elindult felénk az eladó, és gyilkos tekintettel megkérdezte, hogy segíthet-e, eleveztünk a vízisport osztály nyugisabb vizeire.

De mikor a kajakok felé indultunk, az utunkat elállta egy alak, fehér kabátja szorosan simult a testére, csak úgy feszült a mellkasán. Hozzáillő nadrágja is feszes volt, látni engedte erős combját. Arcát valami olyasmi mögé rejtette, ami térszázúrónek nézett ki. Kezében kardot tartott, amit egy óriási felfújható békára szegezett.

Samantha megköszörülte a torkát.

A harcos ránk irányította figyelmét. Egy kecses mozdulattal leengedte kardját, és a pengét a homlokához érintette. Aztán levette a maszkját, arrébb állt, és csendben fejet hajtott előttünk.

Miután felemelkedett meghajlásából, azon kaptam magam, hogy kővé dermedve meredek az én Rejtélyes Idegenem ragyogó égszínkék szemébe.

Egy pillanatig csak álltam ott, és bámultam. Aztán Sam azt mondta:

– Ó, szia! – És ezzel megtörte a varázst. Az Idegen rámosolygott, kivillantva gyönyörű fehér fogsorát. Egy kissé megint meghajolt, és visszahúzódott.

Gyengén és remegve azt leheltem:

– Samantha, ki volt ez a Maszkos Ember?

– Egy srác Zach dojójából – válaszolta Sam. – Nem emlékszem a nevére. Azt hiszem, együtt járnak kendőzni.

– Kendo?

– Japán kardvívás. Gondolkodtam rajta, hogy én is kipróbálom, de Zach szerint nekem jobban tetszene az aikido.

Túl félnék voltam ahhoz, hogy ennél többet kérdezzek Samanthától az Idegenről. Ő tovább latolgatta a különböző harcművészetek viszonylagos értékeit, de nem tudnám elismételni, amit mondott. Valójában a délután hátralévő része olyan volt, mint egy álom, belső szememmel csak azt az égszínkék tekintetet láttam. Hazafelé Ashleigh végig sasoknak hívta a sirályokat, míg Sam azzal szórakoztatta a mostohaanyámat, hogy részletesen ecsetelte neki a különböző csapatok egyenruháit, én pedig meg sem szólaltam.

4. fejezet

Tizedik osztály ~ Tanórán kívüli tevékenység ~ Egy szonett

Azonban az álom elég hamar elhalványult, és belém hasított az a kíméletlen, hűvös felismerés, hogy a nyárnak vége. Persze, ezt csak képletesen értem. Igazából még mindig jó meleg volt az idő, főleg a padlásszobámban. Anyu mindig megígéri, hogy újra megcsináltatja a szigetelést, ha egyszer fellendül az üzlet.

Hétfő reggel anyu a hagyományos vissza-az-iskolába reggelit készíttette nekem: teljes kiőrlésű lisztből készült vajas palacsintát juharsziruppal, és házi készítésű meggylekvárral. (Ashleigh édességgyártó időszakában erősen jelen volt a lekvárfőzés is.) Extra kényeztetés gyanánt anyu a nappaliban terített, a karmos lábakon álló tölgyfa asztalon, amit évek óta próbált eladni. Ha egyszer elviszik, nagyon fog hiányozni.

Gyorsan megfésülködtem, felvettem a szerencsét hozó hüvelykujjgyűrűmet, és lementem a földszintre. Olyan ruhák is voltak rajtam, amiket a mostohaanyámtól kaptam, és kicsit aggódtam amiatt, hogy anyu észreveszi, és megkérdezi, honnan vannak. Tényleg elismerően mért végig tetőtől talpig, de csak ennyit mondott:

– Milyen csinos vagy, kicsim!

A suliban Ash és én csalódottan vettük tudomásul, hogy nem ugyanaz az osztályfőnökünk. Ő Frau Riechstoff–Murphyt, a némettanárt kapta, én pedig a hírhedt matektanárhoz, Mr. Klamphez kerültem.

Mr. Klamp lefektette a szabályokat. Tilos késni, tilos negyven decibelnél hangosabban beszélni, tilos kikötni a cipőfűzőt, tilos ki-villantani a fehérneműt, tilos enni, tilos rágózni, tilos bagót rágni, tilos bételdiót¹ rágni, tilos kokalevelet rágni, tilos más diákok hibáin csámcsogni (kivéve, ha Mr. Klamp teszi), tilos tanárok hibáin csámcsogni (kivéve ua.), tilos a vonzalom szükségtelen kimutatása (nincs kivétel), tilos olyan háziállatot behozni, ami nehezebb harminc grammnál vagy könnyebb egy tonnánál, és tilos énekelni, kivéve bolgár nyelven. Kezdtém azt hinni, hogy Mr. Klamp nem is olyan rossz, ami szerencsés, mert matekórán is hozzá kerültem.

Idén az osztályfőnöki órán jelen lévő társaság fénypontjai a következők voltak: az évfolyam öt Sethje közül három; Magas Alex és Őrült Alex; Michelle Jeffries; Cordelia Nixon és a Gerard ikrek egyike, Yolanda vagy Yvette.

Az Y lányok egytetűjű ikrek: ugyanaz a könnyű léptű kerekdedség, keskeny ujjak, lágy, sötét bőr, és elegánsan táguló orrcimpák. Mint a legtöbb egytetűjű ikerpár, ők is szeretik összezavarni az embereket azzal, hogy játszadoznak a ruháikkal és a frizurájukkal. Az egyik kedvenc trükkjük az, hogy fokozatosan cserélgetik a hajfonataik végén lévő gyöngyöket, például Yolanda sárgákkal kezd, Yvette pedig zöldekkel. A hét végére mindkettejük hajában fele-fele a zöld és sárga gyöngyök aránya. Itt jön a trükkös rész. Az egyik iker fokozatosan megszerzi az összes sárga gyöngyöt, a másik pedig az összes

¹ Az ázsiai pálma magja. Hatóanyagát idegrendszeri stimulánsként tartják számon.

zöldet – de vajon a zöld iker Yolanda, aki átvette a testvére külsejét, vagy Yvette, aki visszatért az eredeti színhez?

Szerencsére – vagy gondolom, az ő szempontjából sajnálatos módon –, van egy egyszerű módja annak, hogy megtudjuk, az illető Yolanda-e vagy Yvette. Csak oda kell állni mellé, és várni. Ha a szóban forgó iker elkezd beszélni, akkor jó esély van rá, hogy ő Yolanda. Ha három-négy mondatot is elmond egyszerre, a jó esély bizonyossággá válik. Yolanda egyszer bizalmasan elárulta nekem, hogy általánosban úgy hívták, Yoyo Csőr.

– Julie Lefkowitz! Nicsak, hogy megnőttél! Lesz idén fizikád? Hadd nézzem az órarended! Nézd, együtt vagyunk tesin! És irodalmon... Ms. Nettleton, fúj. Ez nem igazság! Azt hallottam, Ms. Muchnicket szánták nekünk, róla mindenki azt mondja, hogy nagyon jó fej, de neki persze teherbe kellett esnie. Miért akarna gyereket, ha mi is itt vagyunk neki? Hé, befejezted a nyári kötelező olvasmányt? Ezek aztán odavannak *A legyek uráért*, mi? Már vetjük nyolcadikban a Sacred Heartban, és a rákövetkező nyáron az Enrichmentben. Ha még egyszer el kell olvasnom, levetem magam egy szikláról. Szerintük az a könyv valóságos? Ha engem kérdezel, még a fiúk sem viselkednek így. Ha már a fiúknál tartunk, itt jön Seth Young. Hé, Seth Young! Hol voltál egész nyáron? Hadd nézzem az órarendedet! Hallottál Muchnickről? – Diagnózis: Yolanda.

Az első pár napban az iskolában olyan volt a hangulat, mint egy zavaros zsigbásárban. Mindenki úgy jött vissza a vakációról, hogy magasabb, erősebb, esetlenebb, vékonyabb vagy teltebb lett, hajukat vagy megnövesztették, vagy frissen vágatták, és most viccesen összevissza állt. Az ügyvédek fiai vad kalandtúrákon barnultak le, a hippi farmerek lányai pedig a szabadban végzett munka során. A klikkek mintha soha nem is léteztek volna, és egy pillanatig úgy

tűnt, hogy valaki, akit tavaly még bénának bélyegeztek, háborítatlanul átvághat a nyüzsgő tömegben. Aztán a falak újra megszilárdultak, és a pillanat elmúlt.

– Julie, itt az ideje, hogy komolyan elgondolkodj a főiskolán – mondta apám egy keddi estén. – A jegyeid jók, de ez még nem elég. A felvételi bírálóbizottság tanórán kívüli tevékenységeket is szeretne látni. Tudom, hogy szeretsz írni. Gondolkodtál már azon, hogy csatlakozz az iskolaújsághoz? Vagy mondjuk az irodalmi magazinhoz?

Magamban felmordultam. A *Bizánci Harsona* szerkesztői szurkológyűlésekről és kajakampányokról írnak lelkesítő kis cikkeket. Az adminisztráció persze mindent alapos vizsgálat alá vet, az eredmény: dögunalom. Az irodalmi magazin, a *Vitorlással Bizáncba*, nem olyan rossz – vagy legalábbis tavaly nem volt olyan rossz, amikor Ms. Muchnick volt a tanácsadó tanár. Most, hogy Much szülési szabadságon van, Ms. Nettleton vette át a helyét. Három tanóra hetente bőven elég volt belőle.

– Nem tudom, apu – mondtam. – Elég sokat kell tanulnom, és ott van a munkám is a Conehead’s-nél. – (Úgy döntöttem, nem árulom el neki, hogy a Conehead’s felmentett a téli munkavégzés alól, mivel a fagyos nyálánkságok iránti kereslet az időjárás változásával erősen megcsappant.) – Egyébként sem érdekel annyira ez az egész újságos-magazinos dolog.

– Tudod, hogy azt szeretném, ha otthagynád azt a munkát – mondta apa. – A Conehead’s nem a legmutatósbabb szakmai gyakorlatként fog szerepelni az önéletrajzodban. Mi a helyzet a diákönkormányzattal vagy a tudósklubbal? Az talán még az újságnál is jobb. A bírálóbizottság szereti a széles körű ismeretekkel rendelkező diákokat.

Széles körű ismeretek! Bánatosan pillantottam csontos térdemre. Azon tűnődtem, melyik lenne rosszabb: megmondani apámnak, hogy egy középosztálybeli senkinek, mint én, esélye sincs megnyerni semmilyen diákönkormányzati választást – lényegében egy népszerűségi versenyt –, vagy kifejezni az irtózásomat a tudomány, az ő kedvenc tárgya, egyben karrierjének alapja iránt? Már vagy ezredszer irigykedtem azokra a lányokra, akiknek az apja tisztában van az érdeklődési körükkel és a személyiségükkel. Elhelyeztem két képzeletbeli dollárt a Családi Körben Tanúsított Önuralom Alap kasszájában, és azt mondtam apának, hogy majd átgondolom.

És meg is tettem. A következőre jutottam: ha lenne igazság a földön, az Ashleigh-vel töltött órák a tanórán kívüli tevékenységek körébe tartoznának. Tudósklub, Történelmi Klub és Amerika Jövőbeli Cukorkagyártói, mindez szétlapítva és kiterítve, hogy száradjon, mint a rétestészta.

Hidegen és félreérthetetlenül beköszöntött az ősz. A napok rövidebbek, az órák hosszabbak lettek, mi pedig hozzászoktunk a tizedik osztályhoz.

Mrs. Marlin óráján Nagy Károly benyomult egész Európába (vagy lehet, hogy visszavonult?), őt követték (vagy talán megelőzték) ősei, leszármazottai, csatlósai vagy ellenségei: Klodvig, Childeric és Kis Pippin. (A történelem soha nem volt az erősségem. Nem úgy, mint az irodalom, ahol össze kell rakni dolgokat, vagy a matek, ahol ki kell számolni dolgokat. A történelem attól függ, történetesen tudja-e valaki, hogy történetesen mi történt. *Ennek* mi értelme?)

Irodalmon, az egyetlen órán, ami közös volt Ashleigh-vel, a nyári kötelező olvasmány bűnös gyermekei – *A legyek ura* szereplőire utalok, nem az osztálytársaimra – utat engedtek Shakespeare szerencsétlenül járt szerelmeseinek.

– Honnan tudjuk, hogy Rómeó és Júlia szerelmesek? – tette fel a kérdést Ms. Nettleton egy esős harmadik órán. – Tessék, Julie.

– Shakespeare elmondja az előhangban. Úgy nevezi őket, mint „két baljós szerelmes”, aki „rossz csillagok világán fakadott”, és „szörnyű szerelmük bírhatatlan”-ságáról beszél – válaszoltam.

Az ember azt gondolná, hogy bármelyik tanár le lenne nyűgözve, ha egy diák szemmel láthatóan elolvasta és megértette a házit. Ms. Nettleton nem ilyen. Amikor feltesz egy kérdést, nem egyszerűen választ akar hallani, hanem azt az egy választ, amit ő adna.

– Igen, de milyen jeleket rejtett Shakespeare magába a párbeszédbe? Valaki? Nem téged kérdeztelek, Seth, tudom, hogy te tudod. Peter?

– Amikor Júlia azt mondja, „Ó Rómeó, mért vagy te Rómeó?” – mondta Alacsony Péter.

Ms. Nettleton sanda, gyanakvó pillantást lövellt felé. Azt a részt csak jövő héten vesszük, és Peter nem az a fajta, aki előre olvasna. Egyértelműen arra gyanakodott, hogy Peter csak improvizált.

– Még azelőtt. A bálon, Capuleték partiján, ahol Rómeó és Júlia találkoznak. Észrevett valaki valami különösét az első szavakban, amit egymáshoz intéznek?

– Flörtölnek – mondta Yolanda. – Megcsókolják egymás kezét, meg ilyenek.

– Igen, de mi a helyzet a sorok *formájával*? Nem tűnik ismerősnek valami a tavalyi költészet óráról? Nos? Jól van, Seth, mondd el az osztálynak!

– Rímekebe és ritmusba szedve beszélnek – mondta Seth Young.
– Tulajdonképpen a párbeszéd első része egy szonett.

– Köszönöm, Seth – szólta Ms. Nettleton. Felírta a táblára, hogy *szonett*, és elkezdett magyarázni, szavai egyszerre voltak unalmasak és érdekesek. A rímképlet ecsetelése után következett a jambikus pentameter, tizennégy sor, a végén rímpárral. Mielőtt visszatérhetünk volna ahhoz a témához, hogy mit érez Rómeó Júlia iránt, vagy fordítva, megszólalt a csengő.

– Kit érdekel, hogy az egy szonett? – szólalt meg Yolanda, miközben az ebédlő felé vettük az irányt. – Egyébként is ez az egész szerelem-első-látásra dolog egy nagy baromság. Oké, jobb, mint *A legyek ura*, de nem sokkal. Rómeó már azelőtt szerelmes, mielőtt megismeri Júliát, abba a Rosalindába, aki a lány *unokatestvére*, ez már önmagában ultra gáz. Aztán meglátja Júliát, és jön azzal, hogy „Hadd csókoljam meg a kezedet, most komolyan gondolom, tudod, hogy így van, mert egy *szonettel* mondom el”. És Júlia még nincs *tizennégy* éves! Egy nyolcadikos miatt fogja kinyírni magát? Na, persze.

Ashleigh nem értett egyet vele. Bár nem minden szerelmespár ismeri fel vonzalmuk igaz természetét találkozásuk első pillanatában, továbbra is fenntartotta, hogy vannak olyanok, akik igen. Az első verzióra Elizabeth Bennetet és Mr. Darcyt hozta fel példának, a másodikra pedig Elizabeth testvérét, Jane-t és az ő Mr. Bingley-jét. Miután rájött, hogy Yolanda még nem olvasta a *Büszkeség és balítéletet*, megragadta a lehetőséget, hogy elmesélje neki.

Közben én csendben eszegettem a tojássalátámat, és a szerelem igaz természetén tűnődtem.

Lehet, hogy két ember évek óta ismeri egymást, elmélkedtem, és örök szerelmet fogadtak, mégis rájönnek, hogy érzéseik és

érdeklődési körük teljesen különbözik. A szüleimmel egyértelműen ez történt. Azonban a Liu házaspár példája azt sugallja, hogy a hosszasan tartó szerelem néha az első találkozásból virágzik ki. Samantha szülei egy kórusban találkoztak – Haichangnak bariton hangja van, Lilynek pedig édes mezzoszoprán –, és még mindig egymáshoz nyomják az orcájukat, úgy dudorásznak együtt, mikor azt hiszik, senki sem látja őket.

Vajon mi lesz az én sorsom a szerelemben?

Ha Ashleigh-nek igaza van, nagyon gyorsan rá fogok jönni. Már csak egy hét volt hátra a Balmoral Columbus Cotillionig. Addig gyakoroltuk a tánc lépéseket, míg magabiztosan nem tudtuk eljáráni a francianégyes három változatát, egy menüettet és a Sir Roger de Coverlyt, valamint a foxtrottot, a keringőt és a swinget. Még a szabad stílusú tekergőzést is gyakoroltuk. Úgy éreztem, annyira felkészültünk, amennyire csak lehetett.

Azonban először le kellett küzdenünk egy akadályt: hogyan jussunk oda. Ash és én nem nagyon akartuk megkérni a szüleinket, mert féltünk, valahogy rájönnének, hogy igazából minket nem is hívtak meg. A végén úgy döntöttünk, az lesz a legjobb, ha egyáltalán nem beszélünk nekik erről. Hadd higgyék, hogy moziba mentünk Sammel. („Báli ruhában?”, tiltakozott Ashleigh. „Ennél sokkal hülyébb öltözékben is elrándigáltál már moziba”, válaszoltam.) Így az a lehetőségünk maradt, hogy vagy három mérföldet sétálunk a Balmoralig, vagy feltekerünk biciklivel a hegyre, ruhánk szegélye beakad a pedálba, és izzadtan érkezünk meg. A hazajutás ugyanolyan problémásnak ígérkezett.

Megint Sam sietett a segítségünkre, pontosabban a bátyja, Zach, aki a Kolumbusz-napi ünnepség miatt hazajött a hétvégére a főiskoláról. Mikor elmentem Liuékhoz, hogy kölcsönvegyek két estélyi táskát Sam hatalmas gyűjteményéből, felajánlotta nekünk Zach fői szolgálatait.

– Azt mondtam neki, ha nem visz el titeket, a ruhátok majd beleakad a bicikli pedáljába, és egy árokban fogtok kikötni törött nyakkal. Aztán az apád belehal a szívfájdalomba, az én apámnak pedig új társat kell keresnie. Zach azt mondta, idióták vagytok, de a család becsületéért megteszi. Szereti, ha van rá ürügye, hogy vezethesse a kocsiját.

– Képzelem. Akkor köszi. Biztos, hogy te nem akarsz jönni?

Samantha elnevette magát.

– El tudsz képzelni engem, amint fiúkat üldözök a Balfácán Akadémián? Érezd jól magad, és ne hagyd, hogy Ashleigh túl zavarba ejtőn viselkedjen!

5. fejezet

Autózás a sötétben ~ *Egy fenyegető gyík* ~ *Gáláns mentés* ~
Francianégyes ~ *Keringő* ~ *Egy másik szonett*

Zach Ashleigh-ék előtt vett fel minket.

– Felkészültetek a jelmezbálra, gyerekek? – kérdezte.

– Ez nem jelmezbál, hanem a Columbus Cotillion – mondta Ashleigh, miközben beült előre. – És aligha vagyunk gyerekek.

Zach elindult felfelé a hegyre a folyó mentén.

– Ühüm – mondta, kritikusán végigmérve Ashleigh-t. – Igazad van, ebben a ruhában nem vagy annyira gyerekes. Jobb, ha vigyáznak azok a srácok a Morálisan Sekélyes Akadémián.

Ashleigh erre rácsapott Zach vállára. Zach három ujjal megragadta Ash csuklóját, és elkezdte kitekerni.

– Elég legyen ebből! Az útra figyeljete! – szóltam rájuk.

A gyomrom remegett, ahogy lefordultunk a folyó menti útról, és felfelé kocsikáztunk a kanyargós feljárón a Balmoral kapujához. Ashleigh-hez fűződő hosszú barátságom során már hozzászoktam, hogy bizonyos helyzetekben magunkra vonjuk mások figyelmét. Mikor az ember legjobb barátjának edényekből összerakott pánccélban

járkál a városban, természetes, hogy minden szempár felé fordul. Hogy kidobnak a Cukorka Pajtából, mert túl sok édességet szagolgatsz, az egy dolog, de hogy vakmerően bemasírozol egy seregnyi hírneves sznob közé egy enyhén naftalinszagú, ősrégi ruhában, az már egész más szintre helyezi a zavar fogalmát.

– Itt tegyél ki minket, Zach! – szoltam. – Innen majd sétálunk. Könnyebb lesz bejutni, ha elvegyülünk a tömegben. – Zach kiszállt, hogy kinyissa a hátsó ajtót, ami belülről be volt ragadva.

– Oké, gyerekek... illetve hölgyek. Hívjatok fel, ha elegetek lett! És szóljatok, ha bármelyik balfék kölyök szemtelenkedik, majd jól seggbe rúgom. – Szavainak egy gondosan irányzott karateütéssel adott nyomatékot, ami szerencsére nem hagyott nyomot ezüstszínű ruhámon, aztán elhajtott az éjszakában.

Ashleigh-vel felemeltük a szoknyánkat, és a Balmoral Akadémia kapuja felé araszoltunk, miközben cipősarkunk minduntalan belesüppedt a fűbe. A levegő csípős volt, ezért szorosabbra húztam magamon a köpenyt. Kőből faragott oroszlánok figyeltek minket a kapu két oldalán, farkuk a testük mellé kunkorodott, orruk megvetően meredt felfelé, mintha nem érnék annyit, hogy odacsapjanak. Két vagy három autó húzott el mellettünk lassan, a nyomukban keletkező szellő meglengette a hajamat és Ashleigh kendőjét.

Felértünk a hegytetőre, és elhaladtunk a tekintélyesnél tekintélyesebb épületek mellett. Egy vagy két perccel később meghallottuk a Balmoral udvarházból, az akadémia szívéből kiszűrődő zenét. Ahogy megláttam az udvarházat, azonnal tudtam, hogy ez az a kastély, amit a padlászobámból látok. Közélről még valóságosabbnak, még elvarázsoltabbnak tűnt. A hatalmas ablakokból fény szűrődött ki, és nevetés keveredett a zene hangjaiba. Elegáns és kellemes

benyomást keltett, teljesen más volt, mint az a zajos káosz, ami a Byz gimni tornaterméből hallatszott ki bulik alkalmával.

Ashleigh fel akart rohanni a széles márvány lépcsősoron az ajtóhoz, de visszatartottam. Megvártuk, míg odaért egy csoport, akik a bálra igyekeztek, és szorosan a nyomukban besiettünk az ajtón, azt remélve, hogy úgy tűnik, velük vagyunk.

Nem volt ilyen szerencsénk. A bejáratnál egy vörös arcú, nyurga, de tokás ember ült, és a jegyeket ellenőrizte.

– Elnézést! Elnézést, lányok! Jegyek? – gágogott ránk, ahogy próbáltunk besurranni.

Ashleigh kinyitotta a fekete gyönggyel hímzett táskát, amit Sam kölcsönzött neki, belekukkantott, meglepetten grimaszolt, és megütögette ruháját, mintha lenne rajta zseb.

– Biztosan a másik köpenyemben felejtettem – jelentette ki legártatlanabb arckifejezésével.

Én a szokásos zavaromban megpróbáltam a háta mögé bújni, de ez soha nem működött, hiszen Ashleigh tíz centivel alacsonyabb nálam.

Pulykafej a homlokát ráncolta.

– Hol vannak a kísérőitek? – kérdezte.

– Ó, itt vannak valahol. Azt mondták, itt várjuk meg őket – próbálkozott Ashleigh.

Kihívónk még könyörtelenebb lett.

– Ezen az eseményen csak a balmoralos közösség és meghívott vendégeik vehetnek részt – közölte hidegen. – Attól tartok, nem engedhetlek be titeket jegy vagy legalább kísérő nélkül.

Az lenne a legbölcsebb, gondoltam, ha kimennénk az ajtón, és visszasurrannánk egy ablakon keresztül, mert biztos voltam benne, hogy ez a házőrző kutya csak a bejáratot figyel, a mögötte lévő

helyiséget nem. Sőt... a legeslegbölcsebb az lenne, ha hazamen-
nénk, de tudtam, hogy a Rajongó *ebbe* soha nem egyezne bele.

– Nem lehet, hogy csak... – kezdte Ash.

– Attól tartok, a szabályok ebben a kérdésben nagyon... – ellen-
kezett Pulykafej, túlharsogva Ashleigh-t.

Elfogott a jól ismert pirulós gyengeség. Ám ahogy próbáltam el-
terelni a figyelmemet azzal, hogy azon tűnődtem, vajon olyan vörös
lett-e az arcom, mint Pulykafeje, egy olyan kellemes hang ütötte
meg a fületem, mint a tűzjelző a záróvizsgák hetében. A hang a
hátam mögül jött, és csodálatos szavakat formált.

– Minden rendben, Mr. Waters. Ők a vendégeim.

Megfordultam, és a beszélőben az én Rejtélyes Idegenemre is-
mertem.

Pulykafej ugyanolyan döbrentnek tűnt, amilyenek én éreztem
magam.

– Tényleg, Parr? – kérdezte, felemelve a szemöldökét. – Mind-
kettő? Két lány egymagadnak? Nocsak, nocsak, micsoda nőcsábász
vagy!

Vajon az én hőszám is elpirult kissé, vagy csak a fények játékát
láttam?

– Nem, csak az egyikük, a másik Ned vendége, ugye, Ned? –
Vállánál fogva megragadott egy régimódi srácot. – Megvannak a
jegyek, Ned? Add át őket!

A Ned nevű fiú elkezdett kotorászni a mellényzsebében – mel-
lény volt rajta! –, és előhúzott egy köteg papírt, egy csomag fahéjas
rágót, egy ceruzavéget, egy hangvillát, és végül két jegyet. Sima, vé-
kony kartonpapírra nyomtatták őket, mint a színházjegyeket, nem
fénymásolt színes papír volt, mint az iskolai értesítők. A hőszám is
elővette a saját jegyeit.

Pulykaarc az orra végére húzta a szemüvegét, hogy megvizsgálja őket. Azonban semmi további észrevételt nem tett, hanem intett, hogy menjünk be, majd elfordult, hogy az újonnan érkezőket fenyegetse tovább.

Mikor kikerültünk a hatásköréből, Ashleigh belekarolt a Rejtélyes Idegenbe, akit Parrnak hívtak.

– Hősünk! – kiáltotta Ash. – Megmentetted az életünket! A segítséged nélkül arra kényszerültünk volna, hogy bemásszunk egy ablakon, veszélyeztetve ezzel a nyakunkat és a ruhánkat. Hogy hálálhatnánk meg?

– Igazán semmiség! – válaszolta a fiú. – Mindig öröm, ha megszívathatjuk a jó öreg Wattlest. Igaz, Ned?

– Wattlest szívatni fiatal életünk legfőbb öröme – értett egyet vele a Ned nevű.

– Meglehet, hogy a legfőbb örömet Wattles szívatása okozza, ám ez nem fogható ahhoz a szolgálathoz, amit ma este nyújtottatok nekünk – vitatkozott Ash. – Hogy tudnánk ezt valaha visszafizetni?

– Boldogan tettük, tényleg. De ha valóban meg akarjátok köszönni, egy-két tánc megteszi – mondta Parr.

– Örömmel – kiáltotta Ashleigh. Én is bólintottam.

– És elárulnátok nekünk a táncpartnereink nevét? – kérdezte a jóképű hős felém fordulva.

Éreztem, hogy egyre jobban elvörösödöm. Mivel minden vér az arcomba áramlott, attól féltem, nem maradt bennem annyi, hogy oxigénnel lássa el a létfontosságú szerveimet.

– Én Julie vagyok... Julia Lefkowitz – mondtam –, ő pedig Ashleigh Rossi.

Legnagyobb rémületemre Ashleigh pukedlizett.

– És Ön, uram? – kérdezte.

– Charles Grandison Parr, szolgálatára hölgyem – mondta a fiú, megemelve képzeletbeli kalapját, és Dodworth-höz méltó meghajlást produkálva. – Engedje meg, hogy bemutassam a társamat, Edgar Downingot, azaz Nedet, a Nudlit.

– Ne is figyeljetelek a Nagypapira! Senki nem hív így – vetette közbe Ned, barátja felé rúgva.

– A jó öreg Nudli egy álmodozó. Csodálatos elme, de álmodozó – vetette ellen Parr, ügyesen kitérve előle.

– De, könyörgöm, mi baja volt velünk Mr. Pulykafejnek? – kérdezte Ashleigh. – Azt gondolta talán, hogy lelopjuk az ősoket a falról?

A feltételezés szinte ésszerűnek tűnt. A helyiség falait, ahol álltunk – valamiféle középkori előcsarnok, minden ajtaját feltehetően üres páncélok őrizték –, szemmagasságtól a gerendáig savanyú ábrázatú, sötét öltönyös férfiakról készült festmények borították.

– Azt kétkem, a jó öreg Wattles csak hozta a formáját – mondta Parr. – Persze ott volt az az eset, amikor az Emerson Ház végzősei belopóztak az Alapító Napja előtti éjszakán, és fejtetőre állították az összes képet. De nem tudom elképzelni, hogy ezért titeket hibáztatna.

– Ó, dehogynem hibáztatná őket, Papi. Bármiért képes lenne hibáztatni őket, ami megfordul a fejében. Ők lányok, nem? Wattles meg egy mocskos gondolkodású vén puritán. Lehet, hogy azt hiszi, a tánc az ördög műve – mondta Ned.

– Nézzétek! Senki nem táncol – mutatott rá Ashleigh.

Tényleg, a helyiség tele volt, az emberek a miénkhez hasonló csoportokban nyüzsögtek, és annak ellenére, hogy egy kamarazenekar játszott a karzaton, egyetlen pár sem táncolt. Ráadásul a fiatal zenészek elég jók is voltak, ha az ember kedveli Mozartot, és nem törődik a pattanásokkal.

– Mindenki arra vár, hogy az igazgató és a felesége megnyissák a táncot. Ez balmoralos hagyomány – közölte Parr. – De – folytatta kis szünet után – hogy kötöttetek ki itt jegy nélkül? Elvesztettétek? Vagy volt kísérőtök, de felültetett titeket?

Amikor haboztunk, azon tűnődve, mit is válaszoljunk, Ned hozzátette:

– Nehogy azt mondjátok, hogy tényleg be akartatok lopózni! Valaki bátorított, ugye? Az nem lehet, hogy szabad akaratotokból jöttetek!

Ashleigh-vel egymásra néztünk, de mielőtt válaszra nyithatta volna a száját, harsonaszó hangzott fel a zenekari erkélyről. Csend borult a teremre. A szmokingos tini trombitás letette hangszerét, és olyan bronzos hangon, mint a kürté, bejelentette:

– Hölgyeim és uraim, kérem, foglalják el helyüket az Alapító Francianégyeséhez!

Az ezt követő nyüzsgésben egy ősz hajú úriember emelkedett ki a tömegből, és az üres lovagok mellett egy testes, de csinos hölgyet vezetett a helyiség távoli végébe. Párok, főképp idősebbek rendeződtek geometriai formába a nagyteremben. Felhangzott a zene, és a vezető pár megkezdte a sétát, csúszka és balansz elegáns rituáléját, míg a többiek figyelték őket.

Ashleigh megfogta Parr karját.

– Nos, uram? Nem akart táncolni? – kiáltotta.

– De, de még bőven van időnk. Mindig eljátszanak egy vagy két nagyon furcsa régi táncot a keringő előtt. Azután még legalább egy óráig tart, mire a normális zenéhez érünk. Sokat kell még várnunk!

– De miért... várj... nem ismeritek a francianégyest? – kérdezte Ash állhatatosan.

– Nos, *mi* ismerjük, elsőben megtanítták tesin, de nem hiszem, hogy ti is. Hacsak... nem Miss Wharton osztályából vagytok, ugye?
– Parr kétkedve nézett ránk.

– Nem, de ismerjük a francianégyest. Melyik is ez? A Coquette? A Polo? A Kosártánc? Nos, tudunk improvizálni... úgy értem, megkíséreljük az improvizációt. Gyerünk, már a többi pár is elkezdett táncolni! – mondta Ashleigh, begyömösölve a táskáját és köpenyét a legközelebbi páncél mögé. Parr hagyta, hogy barátnőm a helyiség végébe húzza.

– Készen állsz? – kérdezte Ned, hozzám fordulva. – Örülök, hogy itt vagy, most az egyszer van valaki, akivel tudok táncolni.

Ashleigh cuccai mellé gyűrtem a sajátomat, megfogtam Ned felkínált karját, és elindultunk, hogy csatlakozzunk barátainkhoz.

Az Alapító Francianégyese nem is hasonlíthatna kevésbé a huszonegyedik századi tánchoz. Manapság egy pár vagy kis csoport összeáll, és ütemesen csavargatják a karjukat, vállukat, felsőtestüket, csípőjüket és combjukat. A lényeg az, hogy harmóniában kígyózzunk a társaságunkkal, míg megkülönböztetjük magunkat a tömegtől azzal, hogy képzeletben megmutatjuk a legvonzóbb részeinket, közben amennyire csak lehet, próbáljuk elkerülni, hogy dinkának nézzenek.

Nem így az Alapító Francianégyese. Úgy látszik, itt követelmény dinkának látszani. A másik különbség, hogy a táncosok mérföldeket tesznek meg tánc közben. Előre-hátra lépkednek, forognak, az ellentétes sarokba kerülnek, aztán visszatérnek a kiindulóponttra. A tánc alatt Ned gyakran megfogta a kezem, sétált velem és megforgatott, meghajolt, és fogadta a pukedlimet. De az is gyakran

előfordult, hogy szemtől szemben találtam magam egy másik úriemberrel, vagy kart karba öltve egy hölgygel. Ebben az oda-vissza járkálásban nehéz volt beszélgetni.

Elkezdtem álmodozni a Rejtélyes Idegenem, Charles Grandison Parr hangjáról. Korábban már hatszor láttam, de még egyszer sem hallottam beszélni. Még a Sport Pajtában is csak csendben meghajolt. Most, hogy meghallottam, a hangja nem olyan volt, mint amilyennek elképzeltem: nem dörgő basszus, hanem lágy, erős tenor, tele cirógató magánhangzóval, amit úgy tűnt, lábujjaimban és ujjbegyeimben is éreztem. Végigáramlott rajtam, ahogy összefüggéstelenül beszélgetett Ashleigh-vel tánc közben.

– Tudod, nem válaszoltatok Grandisonnak – mondta Ned, kezét nyújtva nekem. – Miért osontatok be a bábra? – Vicces, az ő hangja volt az a zörgő basszus, amit Parrhoz társítottam képzeletben. Ahogy most meghallottam, nem tűnt finomnak. Miért képzeltem, hogy Parr így beszél?

A tánc elválasztott minket egymástól egy percre, így volt időm gondolkodni. Úgy döntöttem, elmondom az igazat, vagy legalábbis egy részét.

– Ashleigh volt az – mondtam, ahogy Ned és én jobbra, majd balra csúsztunk. Nagyon jól összeillettünk, mint táncpartnerek, egyforma magasak voltunk, ezért a szemünk is egy vonalban volt. – Ash-nek vannak ilyen ötletei. Tavaly a tengerbiológia, tavalyelőtt a cukorkakészítés volt soron. Nem lehet megállítani, csak ha kívülről rázárnám az összes ajtót és ablakot.

A tánc Ashleigh-hez vezette Nedet, ő pedig megforgatta a barátnőmet; egy lélegzet-visszafojtott pillanatig karomon éreztem Parr kezét, és a szemébe néztem. Aztán Ned visszajött.

– Ashleigh elképesztő – mondta. – Még soha nem láttam, hogy valaki ilyen lelkesen táncolja az Alapító Francianégyesét! Nem mint-ha olyan sok embert láttam volna francianégyest táncolni – tette hozzá az ellentétes sarokba tett kitérő után, mialatt nem a hősőm-nek adtam a kezem, hanem egy pókhasú, középkorú úriembernek, aki az utánunk következő pár tagja volt –, főleg az idősebb tanárokat, és a lányokat Miss Wharton osztályából. És persze magunkat, mikor nem tudjuk elkerülni.

– Sajnálom, hogy keresztül kellett menned ezen – mondtam neki kicsit megbántódva.

– Nem, nem, nem úgy gondoltam – mondta Ned. – Ez most meglepően mókás. – Rám vigyorgott. – Nem vagy olyan rossz, ahhoz képest, hogy lány vagy.

A zene elhallgatott, mi pedig meghajoltunk és pukedliztünk. Ahogy ott álltunk négyen egy félszeg körben, azon tűnődve, mit csináljunk, a zenekar újra rázendített. A szám úgy hangzott, mint egy Strauss-keringő, de felismerhető volt benne a „Vedd vissza” dal-lama a Wet Blanketstől, ami a nyár nagy részében Ashleigh kedven-ce volt, és az új érdeklődése ellenére sem hanyagolta el teljesen.

– Hé, Nudli, a te számodat játsszák! – mondta Parr.

– Ó, Wet Blankets-rajongó vagy? – kérdezte mohón Ashleigh.

– Igen, eléggé odavagyok értük – válaszolta Ned.

– Ne légy ilyen szerény! – mondta neki Parr. – Ezt a számot ő írta. Ned az iskola házi zeneszerzője.

– Tényleg? Imádom ezt a számot! – kiáltott Ashleigh.

– Ebben az esetben lenne kedved táncolni? – kérdezte tőle Ned.

Most Parron volt a sor, hogy megkérdezze:

– Szabad? – és a karját nyújtotta.

Ahogy kettesben maradtunk – már amennyire kettesben lehet egy pár egy csapatnyi táncoló közt –, úgy tűnt, a hősöm elveszítette barátságos modorát. Ami engem illet, én kezdettől fogva mintha megkukultam volna. Vágyaim Tárgya mellett állni, fogni a kezét, örülten jeleket küldeni a lábujjaimba, nehogy beleakadjanak az övébe: ezek közül egyik sem olyan, ami megoldaná a nyelvemet. Amiatt aggódtam, hogy idegességem ráragadt a partneremre is.

A csend egyre feszültebbé vált. Az egyikünknek mondania kellett valamit.

Parr kezdte.

– Lehet, hogy találkoztunk már korábban?

– Úgy tudom... Én észrevettem ám!

– A Sportbazarban? Vagy a cukrászdában?

Samantha Liu volt veled talán?

– Igen. Azt mondta, ismered Zacet.

Feketeöves a Nintendóban.

– Én csak kék vagyok, de elmondom neked, hogy ez egy öv színe a kendóban.

– Kendo! Ja, tényleg! Mint társalkodó, ma éjjel nem vagyok feketeöves.

– Kár, hogy a hőség már tapintható.

Ha levegőre vágysz, tánc után kövess!

Van egy bár a kertben, bár nem kitűnő.

Csak üdítő és chips, de jobb az idő.

Beleegyezőn bólintottam, és megint hallgatásba burkolóztam, közben gondolatban bokán rúgtam magam a megjegyzéseim miatt. Vajon Parr rájött, hogy minden észrevételét kincsként őrzöm a szívemben? Ciki, ciki. És a Nintendós baklövés – milyen hígagyúnak fog tartani? És milyen jóképű volt, ahogy rám mosolygott! Ég-színkéék szeme sarkába ráncok gyűltek, és bal orcáján egy gödröcske formálódott. És nagyon is kedves volt tőle, hogy témát váltott, és felajánlotta, hogy együnk valamit, mintha megérezte volna a szorongásomat. Vagy csak kifogást keresett, hogy lepattinthatson?

Ezekkel a gondolatokkal a fejemben szédülten keringöztem a karjaiban.

A tánc véget ért, a párok tapsoltak, én magamhoz vettem a holmit, és Parral együtt kiléptem az októberi éjszaka jóleső hűvösebe.

Rajongás

„Kevés olyan dolog van, ami jobban megviselhet egy értelmes embert, mint ha szeretetből és megszokásból ragaszkodik egy Rajongóhoz.”

Julie mindezt keserű tapasztalatból tudja.

Legjobb barátnője vadul csapong egyik mániától a másikig, és őt is belerángatja örült terveibe. Ashleigh legújabb szeszélye egyben Julie saját szenvedélye is: Jane Austen csodás szerelmi regénye, a *Büszkeség és balítélet*.

Julie egyszer csak azon kapja magát, hogy múlt századi divat szerint felöltözve és erősen vonakodva épp egy fiúiskola báljára surran be barátnőjével, abban a reményben, hogy ott hősökre lelnek. Sajnos, mindketten ugyanabba a jóképű és lovagias fiatalemberbe szeretnek bele...

Vajon Julie-nak választania kell a barátnője iránti hűség és a szerelem között? Vagy talán Ashleigh különc viselkedése végképp elüldözi a fiút, mielőtt Julie lehetőséget kapna?

„A *Rajongás* – épp, mint a *Büszkeség és balítélet* – bővelkedik romantikus félreértésekben és mulatságos bonyodalmakban.” – New York Times, a kötet bekerült a szerkesztőség válogatásába

„Mókás és megkapó... *Lenyűgöző első regény.*” – Booklist, kiemelt értékelés

„Ebben a regényben minden megvan, hogy máris klasszikussá váljon.” – Time magazin

2 499 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

e l b ű v ö l